

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

LXXIII. An Incarnationis necessitas fundetur in malitia peccati infinita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

mericam, ut suprà Contr. 34. ex Angel. Magistro ostensum est, particulam diminuentem, *quantam*, adjecit, quam Notam constanter etiam in aliis locis adhibuit, E. G. 3. p. q. 1. a. 2. ad 2. & 3. dist. 1. a. 2. ad 5. & dist. 0. q. 1. a. 2. & hujus loco substituit adverb. 2. *Quodammodo*. 4. dist. 16. q. 3. a. 2. q. 5. inquit: *Mortalia quantitate infinitam* NB. *quodammodo habent*. [Secundò, (pergit S. D.) ex bono, quod per peccatum auferebatur, quod est infinitum, scilicet ipse Deus, cujus participatione fiunt homines beati.] Quibus Verbis, sicut Visio Beatifica, quæ est participatio Boni infiniti, est tantum infinita *secundum quid*, vel *terminativè*, eò quod ejusdem termini simpliciter infiniti, non sit infinitè perfectà participatio, sed sit possibilis perfectior in infinitum, sicut etiam peccato, tanquam causali amissioni Boni infiniti solummodo tribuitur infinitas *secundum quid* seu *terminativè*, ut Contr. 35. ex S. Thoma demonstravi: propterea S. D. iterum assignat novam rationem annexæ limitationis per vocem *Quandam*. [Tertiò, (inquit ulterius S. D.) ex ipsa natura, quæ corrupta erat, quæ quidem infinitatem *Quandam* (utique non *Moralem*, sed *Limitatam*) habet, in quantum in ea possunt supposita in infinitum multiplicari.] Ad eòque habet infinitatem non categorematicam, ac perfectam, sed syncategorematicam, & talem vim inficendi plures & plures homines habet etiam peccatum, nempe limitatam per particulam *Quandam*, vi cujus negatur posse dari infectionem simpliciter infinitorum hominum actu.

332. Et ex his tribus causis infinitatis *secundum quid* seu *cujusdam*, non malè conclusit S. D. (ut immeritò veretur Adversarius) opus esse, ut satisfactio condigna habeat virtutem infinitam, seu, ut ait S. Th. 3. p. q. 1. a. 2. ad 2. *Efficaciam infinitam*, utpote *DEI*, & *hominis existens*: partim quia ex dignitate personæ contempta, & per satisfactionem placandæ, contemptus Divinus geometricè crescit, & e contra valor satisfactionis decrescit, nisi satisfaciens sit infinitæ dignitatis, transfundens Valorem infinitum, & incapacem decrementi: partim quia terminus recuperandus erat Bonum simpliciter infinitum, Vis autem demeritoria peccati originalis erat etiam extensivè ad personas reconciliandas syncategorematicè infinita, proinde necesse fuit, ut tam multis indignis, & quidem indignis tanti Boni, correspoderet valor satisfactionis & meriti, qui esset à magnitudine Boni, & multitudine indignorum inexhaustibilis, nim. infinitus; etiam si peccatum modis prædictis tantum haberet infinitatem *Quandam*, quam particulam S. D. secundo loco, ab Adv. citato, non ideo iterum omisit, ut assereret infinitatem malitiæ simpliciter, sicut neque ut assereret infinitatem *physicam*, sed quia ex aliis verbis, in textu

positis, satis intelligitur infinitas *secundum quid* per comparationem *aversionis* ad terminum à quo, infinitum, ratione tamen solum finitè participabilem, juxta secundum modum paulò antè ex S. D. relatum.

333. Ad alterum, quod in fine suæ Thesise subjungit Adversarius, inquit: [Quia verò D. Thomas ibidem notat, *non esse infinitum infinito majus*, (saltem materialiter, ob id, quod habet hic q. 10. a. 3. ad 3.) ideo Haunoldus l. c. n. 13. dicens, quòd alia peccata aliis magis à DEO *avertant*, non rectè sensit, si Theologicè loquendo *avertio* à conversione distinguatur, & consideretur præcisè, ut est offensa Personæ infinitæ.] Respondetur P. Haunoldum rectè & cum S. Thoma sensitse, negando suppositum, quòd peccatum sit simpliciter infinitum, & quòd proinde non possit unum esse majus altero in ratione *aversionis*, non quidem ex parte termini simpliciter infiniti, sed ex parte ipsius actus, quatenus tantò magis est contemptivus, quantum gravius est prohibitus. Unde cum hoc ipsum argumentum Adversarii S. D. sibi objecisset q. 2. de malo a. 9. ad 5. his verbis: [Infinitum non est majus infinito: sed quodlibet peccatum mortale est infinitum; quia est contra bonum infinitum, quod est DEVS: unde & poenam infinitam meretur. Ergo unum peccatum non est majus alio.] Sic respondit. [Dicendum quòd à Bono infinito aliquis NB. avertitur actu finito: & ideo peccatum essentialiter NB. finitum est, licèt habeat aliquam habitudinem ad Bonum infinitum.]

CONTROVERSIA LXXIV.

SATISFACTIO CREATURÆ.

Quâ Ratione hæc sit impossibilis pro Peccato mortali.

334. EX dictis præcedenti Controversiâ, quomodo S. Thomas ex tribus causis, infinitatem *quandam* in peccatum mortale transfundentibus, rectè intulerit, ad DEVM condigna satisfactione placandum, necessariam esse efficaciam satisfactionis infinitam, præstitam ab Homine Deo, manifestè colligitur, quòd eodem modo etiam P. Haunoldus lib. 4. n. 66. possit DEI, à pura creatura, quantumvis sanctâ, *implacabilitatem* salvare, etiam si peccato denegetur absolutam infinitatem. Imò nisi hæc denegetur peccato, non potest Adversarius salvare, quomodo condigna satisfactio Hominis DEI, habens efficaciam infinitam, fuerit *superabundans*, eò quòd ipse Adversarius testimonio S. Thomæ